

Óriási érdeklődés nyilvánul meg a magyar országos mezőgazdasági kiállítás és vásár iránt

Háromezernél többre becsülik a felhajtandó tenyészállatok számát - Nagy forgalmat várnak

Budapest, március 20. Vasárnap délután a magyar földművelésügyi minisztérium rádióelőadás-sorozatában Hoyos Miksa gróf, az Országos Mezőgazdasági Kamara elnöke tartott érdekes felvilágosító előadást a március 22-én, csütörtökön kezdődő tavaszi mezőgazdasági kiállításról s vásárról.

Előadásának első részében ismertette a mezőgazdasági kiállítás intézményének kialakulását és fejlődését. Az idén immár

43-ik ízben nyílnak meg Budapest határában az országos mezőgazdasági kiállítás s vásár kapui.

Az idén is megérdemelt nagy várakozással tekint a termelő, vásárló és érdeklődő közönség az Országos Mezőgazdasági Egyesület immár fogalomná vált kiállítására elé, amely hivatalosan az országos mezőgazdasági kiállítás és vásár nevet viseli. Az intézmény eredete 43 évre nyúlik vissza.

1881-ben volt az első ilyen kísérlet s akkor tenyészállatvásár volt a neve.

Minden egyéb jelleg nélkül évről-évre megtartották ezeket a tavaszi tenyészállatvásárokat, amelyek Magyarország tenyészállat-kultúrájának kifejlődésére igen nagy hatással voltak. A háború után aztán ez az intézmény tovább fejlődött, először termény- és mezőgazdasági gépcsoporttal gyarapodott, majd

általános mezőgazdasági kiállitássá fejlődött, melynek hivatalos neve most országos mezőgazdasági kiállítás és vásár.

— Ezeket a kiállításokat — mondotta előadásában Hoyos gróf — mindig tavasszal rendezik meg s ma már fogalomná váltak, átmentek a köztudatba, bár az irántuk való érdeklődés fokozódik ugyan, de még mindig nem olyan komoly, mint amint Magyarországon agrárjellege mellett elvárhatnánk. Németország tulajdonképpen ipari jellege ellenére ezen a téren példát mutat, amikor valóságos ünneppé avatja az évenként más-más városban megrendezett mezőgazdasági kiállításokat, amelyekre nagy távolságokról sereglenek össze termelők, vásárlók s érdeklődők. Magyarországon is kiemelkedő jelentőségűvé kell fokozódni ezeknek az alkalmaknak s általános felismeréssé kell válnia annak az igazságnak, hogy

a mezőgazdaság az ország gazdasági életének fentartó oszlopa.

Nem egyoldalú agrárpolitika a mezőgazdaság fejlesztése, hanem egyetemes nemzeti érdek.

— Az elmúlt években a budapesti mezőgazdasági kiállítások iránt határozottan fokozottabb érdeklődés mutatkozik, annak ellenére, hogy a gazdasági válság kihatása talán az agrárius osztályra a legsúlyosabb.

— Mit jelent az országos kiállítás és vásár a mezőgazdaság szempontjából?

A múlt év nagy sikere

feleletet ad erre a kérdésre. A termelők a válság ellenére igen szép állatállományt hoztak fel. Igen bő válogatás volt s a vásárlási kedv annyira megmutatkozott, hogy a felhajtandó anyag nem is volt elegendő a kielégítésre s így az érdeklődők a vásár befejezte után a kiállító gazdaságokat keresték fel tenyészállat beszerzése céljából. Az idén a felhajtandó állatok száma a múlt évit is meghaladja. Egyes fajtákban kétszer, háromszor annyi állatot jelentenek be, mint amennyi tavaly elhelyezhető volt, úgyhogy a jelentkezéseket előre korlátozni kellett.

A felhajtandó állatok száma jóval meghaladja a tavalyit.

Az idén 180 ménlova állítanak ki a múlt évi 140-nél szemben, a szarvasmarhák száma — 300 — kétszeresen meghaladja a tavalyit s 1700 sertés, 450 juh kerül még kiállításra, jóval több, mint a múlt évben.

A kiállítás állatanyaga tehát meg fogja haladni a 3000 darabot.

— A gazdák részére a kiállítás és vásár alkalmával komoly üzleti lehetőségek adódnak, mert a kiállított állatok nagyon jó áron kelnek el. A múlt évben egy ménloért 1220, egy bikáért 660, úszóért 440 pengőt is megfizettek, lényegesen magasabb árat, mint 1932-ben. Rendkívül biztató kép ez, mert azt mutatja, hogy a magyar gazdáközönség rettentő nehéz helyzetében sem adja fel a küzdelmet.

— A mostani kiállítás elé a legnagyobb vá-

rákossággal tekintünk. Minden jel arra mutat, hogy

a vételkedv az idén még fokozódik.

A magyar földművelésügyi minisztérium által tenyészállatok vásárlása céljából nyújtott hitel-közevetményt már eddig is tuligényelték.

— Az Országos Mezőgazdasági Egyesület pontos összehallgatást készített arról, hogy a kiállításán megvett tenyészállatok hová kerültek. Megállapítható, hogy majdnem minden fajtából az ország minden megyéje vásárolt. Ez a körülmény Magyarország állattenyésztésének fokozása szempontjából elsőrendű jelentőségű.

Barlanglakó ősember koponyáját találták meg a hosszusói cseppkőbarlangban

Prága, március 20. Tegnap olyan hír futott be Prágába, amely valószínűleg nagy szenzációja lesz a tudományos világnak. A hosszusói Domica-barlangban végzett kutatások során Majka szemlést új nyílást fedezett föl s annak 170 méter hosszúságú folyosóján egy koponyát találtak. A koponya teljesen ép

— A tenyészállatkiállítás csupán egy része a magyar mezőgazdaság tavaszi eseményének. A kiállítás anyagát a legkülönbözőbb oktatócsoportok tanulmányos gyűjteményei egészítik ki évről-évre más-más oktató-anyag kerül bemutatásra. Újszerű lesz a Zöldmező Szövetség kiállítása, amely

a rétegjelölő-kultúrát mutatja be, hogyan lehet azt megjavítani s így több, jobb, olcsóbb állatot termelni. — Igen érdekes lesz a gyümölcstermelő kiállítási csoport.

A gyümölcstermelés eddigi eredményeit mutatják be itt s a módokat, hogyan lehet a gyümölcstermelést még fokozni, ha már a magyarországi talaj és éghajlat magában foglalja a zamatos gyümölcs minden feltételét.

— Nagy érdeklődésre tarthat számot a magyar külkereskedelmi hivatal kiállítása.

Nagyon komoly kérdéseket, a mezőgazdasági termények kivitelének lehetőségeit öleli fel ez az anyag. Bemutatja, hogy egyes mezőgazdasági termények kivitele miként alakult, mely terményekből milyen országokba irányult a kivitel. Rámutat, hogy a kivitelre dolgozó mezőgazdaságot mily irányban kell kifejleszteni, megváltoztatni s egységesebb fajtákra, jobb minőségre hívja fel a figyelmet.

— Az országos mezőgazdasági kamara kiállításának anyaga a termelés s kivitel alakul-

s cseppkő burkolattal van bevonva. A cseppkőburkolat érdekes tanúságot tesz a koponya ősi voltáról. Az első becsülések szerint a talált fejszektör legalább ötezer esztendeje feküdt helyükön s így újabb bizonyíték van amellett, hogy a hosszusói cseppkőbarlangot barlanglakó emberek lakták az őskorban.

Párisi intim krónika

A francia főváros a taxisziájk napjaiban

Páris, március. (A P. M. H. párisi munkatársától.) Reggel kilenc. Az újjáépített Gare de l'Est roppant üvegsarnoka ilyen korai órában szokatlan képet mutat. Mások csak a helyi vonatok elkülönített részén nyitóság az élet, a nagy internacionális utast perronja pedig teljesen üres. Egyedül az Orient-Express befutása várható s erre a nagyméretű ünnepélyes vonatra nem lesznek csoportos várakozók, legfeljebb egy-egy cilinderes, diszkrét diplomata, mint most is, ez a testes idősebb ur, ki kimért léptekkel mérégetli a perront: Quinone de Leon, a spanyol királyság egykori párisi követe, kit az emigráció nyugtalan semmittevésebe sodort a spanyol forradalom már évekként előtűnt. Hanem ő rajta kívül, sőt felette sem tekintve, egész újságíró- és fotográfushad táborozik ma az Orient-Express érkezési oldalán. Csupa nyurga fin, eleven, mint a kénese; mind izgatottan szaladgál és kapargatja, illegeti a nyakán lógó kisebb-hosszabb kártyájú Leica-gépet... Seipel és Bethlen érkezései óta nem láttam itt ilyen csoportosulást a Konstantinápoly, Budapest, Bécs, Páris között futó keresztszalomon jöttek. És talán akkor sem voltak ennyien... Ugyan ki az őrdög érkezhetik: a lapok nem tudnak semmi keleteurópai nagy eseményről!

Azán puhán, hangtalanul, szinte begördülnek az óriási Pullmann-ok az impozáns mozdonyörnyeteg mögött. Szemellátható, hogy alig van bennük utas. Hosszúkaru nyulánk, platinaszöke leányok, puffos nadrágban a prémiumdák alatt; szépség és fiatalág sugárzik belőlük, az az életvágy és egészséges, amit csak a gondtalan jólét szüntelen öntudata adhat meg. A szürke szeműk még tükrözi Chamonix és Arosa hőmérsékletét. Két vizionbúndás magas, szöke szépség, sötétkék hósapkában csacsogva üdvözlő a mosolygó exnagykövetet: a két emigráns infáns, Alfonz gyermekei. Hanem a megérkezéstük a legkisebb feltűnést sem kelti. Egyetlen magnézium szemecské sem csattanik el; a kollégák felbőszítő udvariassággal háttal fordítanak a kis csoportnak és annál izgatottabban tolonganak a hátsóbb kocsikhoz. Onnan most két mérsékelt eleganciájú logász külsejű uriamber kácsolódik elő, egyik francia, másik osztráknak látszik, valami szobalány vagy komornaszertő högy intézkedik egy nagy kalapskatulyával. És aztán mint tűzrekesz üteg-szegeződik minden Leica-gép a vonatokra, ahol most egy kisse köcs, egy kisse fáradt, kedvesen, de ironikusan mosolygó szöke fej mutatkozik: Rita Georg. (Csak néhány órára jött Párisba, hogy a Stavisky-ügyben vallomást tegyen s azóta már vissza is vitte Bécsbe a vonat.) Az egész pályaudvar fellobban pillanatnyilag a magnéziumfényben és Maître Beineix, a művész francia jogtanácsosa, alig győzi elhárítani a tolongó sajtót a szenzációillatú művész útból, ki

csaknem futólépésben siet az első várakozó taxiba ugrani...

Bizony, ha csak egy-két nappal előbb is érkezik, külön gépkocsiról kellett volna gondoskodniuk barátainak: Páris autótaxi nélkül volt egy teljes hónapig.

A példátlan szívóssággal végsőig feszített taxisziák első percben alig látszott meg a francia fővárosban. Az Opera vagy a Szent Agoston temploma előtt csak oly életveszélyes volt a kocsitorlás taxi nélkül is és csak a Páris-ismerő vehette észre, hogy a véget nem érő, összecsapó, egymásraágaskodó pazar autózón csupa magánfogat.

Furcsa, hogy az urvezetők, kikről azt hinné az ember, hogy a taxisziájk nekik csak megkönnyebbílést okozhat, ellenkezőleg, többet panaszkodtak a gyalogosoknál.

— Ez az autósziájk — mondogatták — s még hozzá a folytonos tömegtüntetések, egészen megvadtították az embereket. Már-már azt hiszik, hogy az ucca arra való, hogy járni lehessen rajta! Csoportosulnak a kocsiút közepén, keresztül-kasul futkóznak, megállnak csokolódnai a fordulónál és karonfogva ödelegnek a Champs Elysées avenue kellős közepén...

— És valóban, soha annyi gázolás, uccai szerenéselenség nem esett Párisban egy hónap alatt, mint e négyhetes taxisziájk idején!

Másrészt észreható volt, hogy az emberek — kik valami furcsa szolidaritást éreztek a megbántott sofőrökkel és nem kultiválták a sztrájktróket — valósággal berendezkedtek már a folytonos sztrájkra. Elvezették a Párisban szokatlan gyalogolást. A sztrájk második hetétől fogva pedig amerikai szokások kezdtek meghonosodni. Gyakori látvány volt, hogy a sétáló ur (vagy inkább högy) lezsolítja utjában az urvezetőt:

— Nem vinne magával Auteuil-be?

S tanuja voltam, mikor egy ilyen kedves párisi urnő kiszállva az alkalmi Peugeot-ból, hálás szemeket szögez elegáns kocsiára:

— Megengedi ugyebár, hogy megtérítsem a benzint árárt?

— Nem mondom, ha huszadika volna, — nevetett az elegáns urvezető — de ilyenkor elseje körül, még van pénzem elég...

A taxisziájk kenyértelenm tett egy speciális foglalkozási ágat: a kocsiajtó-nyitogatókét, amilyen minden bérkocsi-állomáson található. De amilyen találékony a párisi ember: a taxinyitogatók Auteuil-ben, a Champs de Mars-on s más urlakta vidékeken a földalatti vasut állomásain helyezkedtek el és annak nyitogatták az ajtóit kinyitott tenyérrel...

A városi autóbusz- és villamosvállalatok egy hó-

Berghoffer János

MAGKERESKEDÉSE

most Pozsonyban a Köztársaság tér 2

alatt van a főpostával szemben. — Tel. 24-15

Nagy udaszttk konyhakerti, veteményes és virágmagvakban!

lását, a válság sok érdekes problémáját mutatja be beszédes képekben. Rendkívül érdekes a buza problémája. Szemléltető képek mutatják, hogy terményei mennyi iparágaknak szolgálnak nyersanyagot.

— A többi csoport: gazdasági szakoktatási érdeket, baromfi- és házinyul-tenyésztés, hús- és tejtermékek stb. stb. méltóan egészíti ki a 43. budapesti mezőgazdasági kiállítás anyagát.

nap alatt sem tudták elhatározni, hogy ideiglenesen legalább szaporítanak járataikat. A bürokrácia nem alkalmazkodik!

De helyett multak kísértetei tündek fel a párisi ucca tengerén, mint bolygó hollandi tépett fregattja a modern óceánjárók között, előtáncorogtak a meretlen ködökből, talán Maupassant és Barbou d'Aureville elfeledett novelláiból pókos gebékké, fehér cilinderes mackinthosba burkolt kocsiakkal a „fiacre”-k és „sapin”-ek, a rozsdás rugók ringó kényelmetlen kis szürke „coupe”, mely annyira hozzátartozott a hajdan volt vidám Párishoz, hogy őregebb uraknak megnevedesedett a tekintete, ahogy elnézte őket kocogni az esti ködökből mese mondóan kivilágító sárga lámpaikkal a „saint be gyen” (le But Sacré), a montmartre-i temető körül.

Persze, lovagias urvezetők, sirjukból feltámadt egylovások nem pótolhatták a megszokott taxit, e nevezetesen éjjel egy óra után, mikor szűntet a földalatti vasut, nagy bajban voltak a mondé soirékről megtérő szegényebb emberek, kiknek Jóisten csak frakkot, estélyi ruhát és lakcipő adott, megfedkezvén a hozzátartozó Rolls Royce-ról. Ha van emberi érzés Germain-Martin pénzügy miniszter ur excellenciás keblében, fölteszem, hogy karvastag gertyát fog gyújtani a Szt. Páre oltárán ezek után, mert hogy ilyen hamar tető alá hozta a bírást, azt végeredményben a taxisziájk köszönheti.

Bírák még egy látszott, hogy lehetetlen lesz lezárni a vitát.

— Talán ha az urak jóakaratot tanúsítanak — enunciatla magas székéről a gyengélkedő elnök Fernand Bouisson, — sikerül elintéznünk még ezeket az államvasutakra vonatkozó paragrafusokat hajnalig.

De erre hangok szölláltak meg a terem különböző oldalairól:

— Ez nem vasuti probléma, elnök ur, ez taxi probléma!

És a szavazómasina gőzmozdony gyorsasággal működött, hogy 617 képviselő elérhesse az utolsó villamost...

Az örökifjú francia főváros káprázatos rugalmasságát bizonyítja, hogy ennyire tullelte magát a taxihiányon, mely minden más népnél hasonló helyzetben a legkomolyabb zavarokat idézhetne volna elő. Páris városában nem kevesebb, mint 25.000 autóbérkocsinak van hajtási engedélye. Egy egy sofőr általában napi 130 frank forgalmat csinál, ami a 10 százalékos borraivalokat hozzászámítva, minden egyes napon 4 millió frank forgalmat jelent. Nemcsak 25.000 járművet vont tehát ki a sztrájk a párisi forgalomból, hanem közel 120 millió frank pénzforgalmat is immobilizált — nem szólva arról a mérhetetlen kárról, amit az egész üzleti élettempó meglazulása a magángazdaságnak s az adók útján az államgazdaságnak okozott.

És mindezt a benzinilleték pár filléres emelése tévé...

Benedek Károly.

Megjelent a „Nagyasszony” márciusi száma

s a magyar asszonyok mindig örömmel várják a „Nagyasszony” érkezését, mert mindig szépet, jó és helyeset hoz, amit nem csak élvezhetnek, hanem tanulhatnak is belőle. A kérdésekre beérkező nagyszerű válaszok okosak és mulatságosak, míg a háztartási rovat — melyre bizony nagy szükség van — ismét új résszel gyarapodott; fontos manapság a baromfitenyésztés, mert a háziasszony ezzel csak a házi szükségletet láthatja el, de még egy kis jövedelemre is szert tehet. Nagy szükségünk van a „Nagyasszony”-ra, mely mindig jó tanácsot lát el. Előfizetési díja egy évre 36 korona. Kíváncsi mutatóványát küld a „Nagyasszony”-nak: kidőhivatala, Praha II., Panská-u. 12. III.